

[Tholstrup.]

understreger, at det ville have været mere frugtbart, hvis oppositionspartierne var gået ind i forhandlingerne. Vi havde ikke alene fået en bedre aftrapning, men nogle af de forhold, det ærede medlem hr. Holmberg omtalte, kunne måske også have været rettet. Det ser ud til, at ligesom jeg er bundet af løftet til regeringen om at være med til at skaffe det manglende, så er det ærede medlem hr. Holmberg og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen bundet af deres partiers taktik, og således er der altså ingen af os, der kunne gøre, hvad vi rigtig havde lyst til.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Holmberg i, at det sidste ord ikke er sagt i denne sag, at vi inden længe må tage problemerne op til drøftelse med det formål at få afgifterne ned, og det endda så langt, at de kun dækker det, der er nødvendigt til egentlige vejformål. Men det kræver en omstilling af de fleste medlemmers indstilling til hele bilproblemet, og det kan som sagt ikke ske på en studs. Der er vist betydelig større interesse under denne behandling fra oppositionspartiernes side, end der har været før, og det må man tage som et godt tegn, og så må man se, hvordan partistillingen bliver fremover, om der bliver muligheder. Men allerede i den nuværende regeringsperiode regner jeg med at der ganske sikkert vil komme forbedringer, således at vi kan få aftrapningen forceret og også få satserne noget højere op, for jeg er ganske overbevist om, at det også er ved at gå op for hele socialdemokratiet — jeg kender adskillige socialdemokratiske medlemmer, som er fuldstændig enige med mig deri — at disse motorafgifter er kommet for højt op. Problemet er blot at finde, hvorledes man får dækning, hvis vi ikke kan skaffe pengene gennem store besparelser. Det er det, vi prøver at komme igennem med.

Om oppositionens aftrapningsforslag kan jeg sige, at det er så godt, at det kunne være fremsat af mig selv, men som sagt ikke med udsigt til at blive vedtaget. Jeg har valget mellem at stemme for et forslag, som dog giver nogen aftrapning — det er dog lykkedes at få lidt aftrapning ind i det — og at bryde med mit parti og regerings samarbejdet og så slet ingenting opnå. Tænker vi os, at et sådant brud ville føre til en ny regering, ville vi heller ingen aftrapning få,

for en hvilken som helst regering ville stadig stå i den situation at skulle betale de vekslers, det forrige folketing har udstedt. Derimod er der chance for, at vi kan forcere aftrapningen, når vi får bragt orden i den offentlige økonomi, og det er det, der er forudsætningen for; at vi er gået med i dette regerings-samarbejde.

Statsfinansiering kan kun afløses af privatfinansiering, når spareviljen bliver genskabt, og det er statsfinansieringen, der er skyld i, at vi har disse vekslers, som ikke er blevet indfriet rettidigt; men spareviljens forudsætning er, at kronens værdi bevares, at inflationen standses, og der er adskillige tegn på, at det er ved at ske, netop fordi vi i denne sommersamling har taget de første skridt til at standse prisskruen. Når man ser lovforslagene i sammenhæng og på baggrund af, hvad der ellers ville ske med fortsat overtræk, fortsatte bevillingstilsagn, tilsagn om lån o. s. v., kan man se, at det alligevel er betydelige fremskridt, der sker her, for slet ikke at tale om, hvad en gennemførelse af oppositionens forslag ville have medført af prisstigninger. Det er ganske klart, at det, der nu bliver budt de danske skatteydere og de motorkørende, slet ikke er så voldsomt, når man ser det på baggrund af f. eks. de afgifter og udgifter, der blev vedtaget i 1950-51, da den venstre-konservative regering kom til. Da drejede tvangsopsparingen sig ikke om 200 mill. kr., men om 400 mill. kr., da drejede de enkelte afgifter sig ikke om godt 100 mill. kr., men om ca. 200 mill. Da drejede motorafgifterne sig heller ikke om det, som foreslås her, men om noget, der var både større og dyrere. I alt var den regning, der kom i 1950-51, på omkring 1 milliard kr. mod nu en regning på mindre end en halv milliard kr., og så får folk endda halvdelen tilbage. Set på denne baggrund er vi nu ved at komme ind på det rigtige spor, og jeg må derfor afvise det kommunistiske dagsordensforslag og med beklagelse afvise det venstre-konservative mindretals ændringsforslag. Jeg anbefaler at stemme for regeringens ændringsforslag og til sidst for lovforslaget.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker udvalgets flertal, fordi det har indstillet lovforslaget til gennemførelse med de af mig stillede ændringsforslag.